

SVETO BRDO – 22. – 25. lipnja 2011.

VILA VELEBITA

*Oj ti vilo, vilo Velebita,
Ti našeg roda diko,
Tvoja slava jeste nama sveta,
Tebi Hrvat kliko:*

*Ti vilo Velebita,
Ti našeg roda diko!
Živila, premila, Živila, premila,
Živila, oj premila, Ti vilo svih Hrvata!*

*Velebite, vilovito stijenje,
Ja ljubim tvoje smilje.
Ljubim tvoga u gorici vuka,
I onoga - Ličkoga hajduka.*

*Ti vilo Velebita
Ti našeg roda diko!
Živila, premila, Živila, premila,
Živila, oj premila, Ti vilo svih Hrvata!*

Napomena:

Tekst i glazba su prvi put zabilježeni u "Hrvatskoj pjesmarici" Vjekoslava Klaića iz 1893. godine. Klaić je dobio prvu strofu i melodiju od Senjanina Vjenceslava Novaka, koji ih je zapisao onako kako su se tada pjevali u Senju.

Autor je i danas nepoznat, ali kroz povijest je bilo raznih nagađanja. Stihovi su se pripisivali pjesnicima Danilu Mediću ili Lavoslavu Vukeliću, dok neki izvori tvrde da je glazbu napisao postilirski skladatelj Mijo Majer.

Možda upravo Vila Velebita na najjednostavniji način opisuje ono što čovjek, obični putnik kroz planinu, doživi kada pohodi Velebit. Jedan od njegovih najviših i najljepših vrhova je Sveto Brdo.

Stoga je naš Bojan pomno isplanirao plan pohoda, kako bi svi, nas 21 uspjelo popeti se na vrh bez većih poteškoća. A i svaka poteškoća, svaka kap znoja, svaki korak prema vrhu kao da je bio nagrada za ono što smo doživjeli na vrhu Svetog Brda. Osjećaje, poglede, ljepotu, mirise, nemoguće je opisati...stoga dragi moj čitaocē ponovo pročitaj pjesmu Vilo Velebita. Osjeti ljepotu i ponos koji budi u tebi, osjeti domoljublje koje budi u tebi, zamisli stijenje okolnih vrhova, plavo more, otoke nadomak obzora...i moram te razočarati, nisi ni približno onome što smo mi osjetili i vidjeli tamo gore... na Svetom Brdu, na Velebitu.

A sada kratki opis našeg puta do Svetog brda i nazad. Krenusmo u rane jutarnje sate iz Vrbovca, u Lučkom su nam se pridružili naši planinari iz Zagreba, i uz jednu kavu na pola puta već smo oko 9 sati bili u Starigradu gdje nam se pridružio ostatak ekipe koji već bili na moru.

Uslijedila je kupnja ulaznica za NP Paklenica, parkiranje automobila, obuvanje gojzerica , stavljanje teških ruksaka na leđa, i put pod noge, kroz kanjon Velike paklenice. Ubrzo je za nama ostala impresivna stijena Anića kuka, a prvi veći odmor bio je nakon 45 minuta hoda kod izvora vode. Oko 13 sati stigli smo do planinarskog doma Paklenica, taman u vrijeme za ručak i malo duži odmor. No odmor nije bio predug, jer smo bili svjesni činjenice da je pred nama još oko 3 sata hoda do Ivinih vodica, pa smo već oko 15 sati nastavili dalje desnom stranom klanca Velike paklenice. Taj dio puta bio je relativno lagan, hladovina, žubor potoka, blagi uspon a i na težinu ruksaka smo se već navikli.

Nakon odmora na Martinovom mirilu krenuli smo na završni uspon prema skloništu na Ivinih vodicama, kasnije se ispostavilo da je većini od nas to bila i najteža dionica puta. Staza se penje oštro uzbrdo i treba savladati visinsku razliku od preko 350 metara. No odlučno, korak po korak, svatko svojim tempom, netko bez odmora, netko uz kraće, netko uz duže odmore svi smo stigli do Ivinih vodica. Satnica na Matrinovom mirilu (30 minuta) je malo preoptimistična, realno je 45 minuta do sat vremena.

Dolazak na Ivine vodice bio je poseban doživljaj, osvježenje u hladnoj vodi svima je prijalo. Sklonište je dobro uređeno, ali premalo da primi sve planinare koji su se te večeri gore okupili, a bilo nas je oko 35, pa smo se smjestili što u sklonište, što na trijem, što oko skloništa.

Ujutro smo nakon kave i doručka oko 7.30 krenuli lagano prema našem cilju – Svetom brdu.

Opet strmi uspon do Čičine doline, no ipak kraći od onog jučer, s puno lakšim ruksacima na leđima, a kad se izađe iz šume i otvore prekrasni vidici, na Sveto brdo, Vlački grad, more i otoke čovjek jednostavno zaboravi na umor. Dalje staza vodi uglavnom po izohipsi uz blaže uspone po prekrasnom travnatom terenu do prijevoja gdje dolazi staza od Vlačkog grada.

Tu smo napravili malo duži odmor, da se cijela grupa okupi , i krenuli na završni uspon, koji je također dosta naporan, no želja je velika, cilj blizu pa to u mnogome olakšava. A svakim korakom otvaraju se sve ljepši vidici, posebno uzduž grebena Velebita prema Vaganskom vrhu, pa na Liku, mene se posebno dojmio prvi pogled da Zir iz ptičje perspektive. I na kraju, uspon na sam vrh Svetog brda – jednom riječju – predivno. Vrijeme je bilo idealno, pogledi na sve strane, teško se odlučiti koji je ljepši, po grebenu na vrhove Malovan, Segestin, Vaganski vrh i mnoge druge, ili Like sa Zalom , ili na Crnopac i Tulove grede, ili na Novsko ždrilo i Dalmatinu što vijuga prema jugu, na Zadar i otoke, ili na kanjone Velike i Male paklenice i Anića kuk koji strši iznad mora. Na prostranom vrhu svatko je našao sebi mjesto za odmor i okrpju. Nakon sat vremena boravka na vrhu lagano smo se krenuli spuštati, vjerujem da je svatko pomislilo kako će se sigurno još koji puta vratiti na ovaj predivni vrh. Nazad smo krenuli preko Vlačkog grada, uz odmor kod skloništa ispod Vlačkog grada i obnovu zaliha vode na izvoru ispod skloništa na Ivine vodice vratili smo se oko 15.30

Uslijedio je odmor koji je svatko proveo na svoj način, netko se je izležavao u hladu, netko na suncu, neki su bacili partiju bele. Kako se približavala večer angažirali smo se oko pripreme večere. Na spavanje smo krenuli dosta rano jer smo znali da nas sutradan opet čeka 4-5 sati hoda. Idućeg jutra buđenje, doručak, pospremanje skloništa i polazak. Silazak sa Ivinih vodica bio je znatno lakši od uspona, do planinarskog doma u Paklenici trebalo nam je 2 – 2,5 sati. Kod doma je bio duži odmor i osvježenje pa onda opet put pod noge – na završnu dionicu

kroz Veliku paklenicu. Uspjeli smo doći do naših auta ipak na vrijeme, dok sunce još nije bilo prejako. Nakon pakiranja stvari spustili smo se na oproštajno piće kod Dinka i opet svatko svojim putem. Neki su ostali na moru, neki produžili prema Sjevernom Velebitu a neki prema Zagrebu. Naravno, prije povratka nismo propustili priliku okupati se u Starigradu, a nakon tri dana hodanja kupanje itekako dobro prija.

Tekst: Anica Hrlec i Đuro Leščić